

[Behnke]

mange tvangsauktioner og dårligt stillede boligejere.

Vi har ganske vist her i landet opnået et værdifuldt gode, nemlig at vores boligstandard er blevet meget høj. Vi har mange parcelhuse af høj kvalitet, og vi har dermed en god platform for vores tilværelse. Vi kan selvfølgelig miste vores job, vi kan blive ramt af sygdom og død, vi kan blive udsat for skilsmisse og miste vores børn, alt sammen ulykkelige hændelser på livets barske vej, men mister familien sit hjem, rammes familien dybt i sit fundament.

Derfor medvirkede vi sidste sommer til at vedtage et beslutningsforslag til afhjælpning af tvangsauktionsuhyret, vi medvirkede til lovvedtagelsen i december 1989, og vi har kæmpet hårdt for det forlig, som blev indgået onsdag aften.

Det har ikke været en ensom kamp, mange andre partier her i Tinget har også haft forståelse for boligejernes situation. Der er faktisk kun ét sted, hvor man indtil onsdag aften har været temmelig afvisende, og det er i regeringen.

Så meget mere paradoksalt virker det da også, når man ser, med hvilken iver enkeltmedlemmer i regeringspartierne har søgt at promovere sig selv på gyldne løfter om lempelser af denne og hin karakter. Det er ren og skær popolitik, når man gang på gang ser avisindlæg fra specielt konservative folketingsmedlemmer, der uanset regeringens og statsministerens udtalelser ufortrødent afgiver tomme løfter.

Vi synes derfor, det er meget nyttigt, at vi med den debat, vi har i dag, kan få skilt færene fra bukkene, kan få afklaret, hvad der er fup, og hvad der er fakta.

Mest udtalte har visionerne været, når det gjaldt spørgsmålet om boligejernes skatteforhold. Der skal heller ikke herske den mindste tvivl om, at Fremskridtspartiet melder sig først, når det bliver muligt at lave skattelovsændringer – vel at mærke skattelovsændringer til det bedre. Men desværre har regeringen bundet sig til Socialdemokratiet med en skattereform, der gør de fleste boligskatteforhold til skattereformstof, og så bremser alle de gode initiativer af varetønnen.

Jeg kan derfor kun opfordre de mange Konservative, Venstrefolk og Radikale, der har formuleret ønsker til skatteændringer, til, at de bruger deres kræfter på at få opløst skattereformen og ikke på dagdrømmerier i avisspalterne.

Fremskridtspartiet har en klart formuleret ønskeseddel til, hvordan der skal laves konkurrenceforbedrende, EF-saglige, fornuftige og ikke mindst skattetryksnedsættende skatteændringer. Men den prioriterede liste må og skal kunne fraviges, for EF-harmoniseringerne tvinger alle partier til daglig at revidere deres skattepolitik.

Vi melder os som dem, der er rede til at gøre noget. Desværre er det sådan her i landet, at langt de fleste er mest opsatte på ikke at gøre noget. Men de udfordringer, som EF-samarbejdet vil give os i de kommende år, kan ikke andet end at påbyde os at foretage grundlæggende ændringer i vores skattesystem.

I de sidste mange år har regeringen, OECD, EF, vismændene, Nationalbanken, økonomer og politikere af alle slags ikke været spor i tvivl om, at vores skattetryk er alt, alt for højt. Det eneste, vi mangler, er noget handling, og hvis ikke regeringen selv kan tage initiativet, må partier uden for regeringen tage initiativet, præcis som vi har gjort det i denne sag, hvor det drejer sig om at få lempet på boligejerområdet.

Det forlig, som vi indgik onsdag aften, er ikke løsningen på alle problemerne – det bilder vi os bestemt ikke ind. Boligpakken er et løft til boligmarkedet, således at nogle flaskehalse kan blive udvidet, nogle tvangsauktioner undgået og økonomien for den enkelte boligejer bedret, i hvert fald bare en lille smule. Derved undgår vi, at flere uforskyldt bringes i vanskeligheder, fordi de ikke kan sælge deres ellers salgbare hus.

Såvel fru Kirsten Jacobsen som statsministeren har været inde på forligets enkelte punkter. Lad mig derfor i denne forbindelse kun nævne, at vi hellere havde set, at der blev givet en ret til at omlægge til 30-årige annuitetslån, præcis som formuleret af Realkreditrådet.

Vi blev mødt med det argument, som statsministeren også brugte, nemlig at vi lever i et lavinflationssamfund. Det, der er afgørende for os, når vi skal vurdere annuitetslån kontra mikslån, er imidlertid ikke kun, hvor høj inflationen er i samfundet, men også, hvordan vores livsindkomst er fordelt. Og det er en kendt sag, at det er i de år, hvor familien etablerer sig med børn og hus og bil, og hvad der ellers er af udgifter, der er det største pres på familieøkonomien, hvorimod den samlede familieøkonomi lettes, når man kommer lidt længere hen i livs-